

керванъ преди една седмица. Пътътъ бѣше съвсемъ заличенъ и ние тръгнахме на посока, съ надежда, че ще намеримъ отново правия пътъ. Обаче, следъ нѣколко часове лутане по пѣсѣцитѣ, ние се видѣхме заобиколени отъ цѣла тѣлпа чернокожи, които веднага ни обсипаха съ многобройни стрели. Започна се неравенъ бой. Чернокожитѣ бѣха три-четире пѣти повече отъ насъ и всички бѣха въоръжени, а нашитѣ керванджии имаха три или четири пушки съ себе си. Моятъ баща стреляше, наистина, съ два револвера, но дивацитѣ се биеха храбро, не отстъпваха нито крачка и най-последно успѣха да ранятъ баща ми. Азъ видѣхъ какъ той изтърва единия револверъ и се сви отъ болка. Тогава, безъ да мисля повече, скочихъ отъ гърба на камилата си, да му се притеча на помощъ, но въ тоя моментъ чернокожитѣ се спуснаха съ диви виковете върху насъ, грабнаха ме, свързаха ме и ме отвлѣкоха. Какво е станало по-нататкъ съ баща ми и съ кервана, не зная.

— Баща ти е спасенъ и те очаква въ Каиро, — отвърна главатарътъ на керванджиитѣ.

— Тогава ние веднага трѣбва да тръгнемъ съ моя аеропланъ, за да пристигнемъ по-скоро. Ти знаешъ сигурно пътя и до довечера ние сме при татко ти, ако не се случи нѣщо непредвидено.

— Това е чудесно, — зарадва се бѣлото момиче и, като се обърна къмъ керванджиитѣ, добави: — азъ ще пѣтувамъ за по-скоро съ аероплана на това храбро момче. За мене нѣма какво повече да се безпокоите. Стегнете камилитѣ и се отправете и вие на пътъ.

— До виждане въ Каиро! — извика и Мешко на добритѣ керванджии, качи се въ аероплана и покани момичето да седне задъ него до маймунката и таралейко. Бѣлото момиче посла лѣвскитѣ кожи, настани се удобно задъ Мешко и аеропланътъ полетѣ право на северъ, къмъ Каиро.

Но когато крилатата машина летѣше вече надъ зелената долина на голѣмата рѣка Нилъ, Мешко съ ужасъ забеляза, че бензинътъ се бѣше вече свършилъ. Мешко бързо направи единъ завой въ въздуха и кацна на земята.

— Какво значи това? — завайка се бѣлото момиче. — Какво ще правимъ сега?

— Не се тревожи, — отвърна решително Мешко. —